

му станало ясно, каква грѣшка е направилъ, като се е върналъ назадъ, безъ да стане владѣтель на Цариградъ. Отъ ядъ се просълзилъ, но когато презъ сълзи погледналъ равнината и морето, всичко се превърнало въ планини отъ злато и скъпоценни камъни. Безъ да разбира какво прави, отново потърсилъ дръжката на меча си, но като не го намѣрилъ опасанъ на кръста си, изпъчилъ гърди къмъ синия просторъ на морето и се закарналъ:

— Азъ отново ще слѣза и горко ти, Византию!

Планинецътъ се усмихналъ и го прекръсналъ:

— Сега вече говоришъ като истински мждрецъ. Върни се и води народа къмъ миръ и благоденствие! Тамъ е щастието и богатството на твоя народъ. Върви и поправи грѣшката си, за да не те проклѣна единъ день народътъ!

Блѣсъкътъ на Бѣлото море толкова заслѣпилъ очитѣ на царъ Симеона, че той забравилъ да се сбогува съ планинеца, като лудъ се спусналъ отъ върха, намѣрилъ свитата си заспала, събудилъ я, яхналъ бѣлия си жребецъ и се изгубилъ изъ пѣтищата на своята широка и богата земя. Когато пристигналъ въ дворцитѣ си, той билъ вече толкова съсипанъ отъ мисълта за извършената грѣшка, че щомъ се добралъ до покоитѣ си, хвърлилъ се върху леглото си, забилъ глава въ златосвиленитѣ възглавници и дълго плакалъ.

Следъ нѣколко дни той се съвзелъ, показалъ се между боляритѣ и войводитѣ си, далъ заповѣдь за нови военни приготовления и раздалъ всичкото злато, получено отъ гърцитѣ, на поданицитѣ си.

Но постоянната мисълъ за сторената грѣшка не му давала миръ. Тя отслабила сърдцето му, разклатила здравето му и единъ день, когато войската била готова да тръгне къмъ водитѣ на Бѣлото море, той издъхналъ съ отворени очи къмъ югъ.

Народътъ искрено оплакалъ любимия си царъ, а стариятъ мждъръ планинецъ отъ мъжа изчезналъ въ горитѣ, и вече никой не чулъ нищо за него.